

Ibi: Post hunc Uvalia Gothorum Rex.

8 Uvalia illico regimen Gothorum adeptus ad Africam debellandam classem instruxit, sed in Gaditano freto navigia cuncta naufragio perierunt. Deinde Honorius Constantio Duci eximio Placidiam Athaulphi viduam, quæ in Hispania detinebatur, spondit in conjugem, eundemque Imperii consortem decrevit: hic ut desponsatam eriperet, invasionem Hispaniis minabatur: quapropter Uvalia ex Gothorum consilio & Placidiam reddidit, & cum Honorio pepigit fœdus: ad hæc Silingos & Uandalos ingenti strage affectos exterminavit: ab Imperatore Vasconiam dono comparavit, denique Tolosæ obiit triennium apprimè dominatus: quæ ex instituto prosequuntur nuper laudati.

Ibi: Rursus Theodoricus Rex.

9 Proximus Uvaliæ Rex Theodoredus recensetur, illi cognatione devinctus qui, conventu violato, adversus Valentinianum Imperatorem bellipotens in Gallia hostilia patravit. At superveniente Atillâ, Galliasque impetente, Theodoredus, ut periculo imminente in occursum iret, suas cum Romanis ac Francis copia colligavit, quibus Hunnorum superbientem barbariem, Ducisque ferociam, etsi non devicerit, saltem deteruit in Catalaunis, seu Mauricii campis, haud longè à Tolosâ: ibi commisso prælio, ex utroque exercitu tercentum millia hominum cecidisse fertur, quorum plerique ex Atillæ militibus, qui receptui canere jubens, in castra se contulit, quæ muniri curavit. Theodoredus ipse inter pugnandum occubuit grandævus anno 451. regni 32. ætatis 65. Videantur Baron. ann. 451. ubi Spond. Saabed. cap. 5. Cassiod. in Chronic. Paul. Diacon. hist. miscellan. lib. 15. & cæteri suprâ laudati.

Ibi: Turismundus successit.

10 Subsequitur Theodoredi primogenitus, quem & gratissima parentis memoria, & propria facinorâ commendabant, cum in Catalauno consilio Ducem strenuum ac validum militem egerit: quare primam in castris militari acclamatione, deinde Tolosæ communi consensu, publicoque plausu sublevatur ad regiminis apicem, qui cum Hunnis iterato congressu ex Atilla victoriam reportavit, Alanos, eorumque Regem Sanguibanum similiter devicit, Romanas legiones, Præfecto Comite Aëtio, in Gallia profligavit, quibus absolutis Tolosam rediit, instauratoque cum Valentiniano fœdere, otio vacare cepit, superciliosam majestatem ostentans, quo ita fratribus, cæterisque invidiosum se reddidit, ut illum aegritudinis causâ decumbentem, de vena emisso sanguine, ex perosorum consilio Afcalerne peremerit ad annos 455. sui principatus tertio. B. Isidor. Chron. Gothor. Roder. Tolet. lib. 2. cap. 8. Marian. lib. 5. cap. 4. Ionard. de reb. Goth. cap. 40. Saabed. Coron. Goth. cap. 6. Sigon. de Imper. Occid. lib. 13. Greg. Turonensis Hist. Francor. lib. 2. cap. 7. Baron. Annal. ann. 451. ex n. 49. Petr. Mex. de vit. Imper. in Valentin. Roder. Sanc. hist. Hisp. part. 2. cap. 7. Joan. Vafæus ann. 456. Alfonf. Carthag. anacephalof.

Reg. Hispan. cap. 14. Luc. Marian. de reb. Hisp. lib. 6.

Ibi: Theodoricus permissu Imperatoris.

Sexto Theodoricus accedit, Turismundi frater, ac inter cæteros natu major, cujus cædis particeps, seu author creditur. Hic cum Valentiniano pacis inter fœdera convenit, ut Hispaniarum debellationem sibi permitteret. Idem Rex Suevos, eorumque Principem Recciarium Galleciæ ac Lusitaniam dominantem, conferto prælio ad flumen Urbicum, quod inter Asturicam labitur & Legionem, prostravit. Ad hæc per Hispanias tripartito exercitu progressus, per se suosque Duces Bæticam ditioni subiecit suæ, atque provincias alias devastatas dereliquit. Primus Gothorum solium in Hispania stabilivit: sic ad annum decimumtertium clavum regni prosperè tenuit, quo insidiis germani Eurici, universæ carnis viam ingredi compellitur ann. 467. quæ ultra jam congestos prosequuntur Spondan. in Epitom. Baron. ann. 456. n. 2. Joan. Magn. hist. Goth. lib. 15. cap. 24. Franc. Taraph. de Reg. Hispan. ann. 473. Ado Viennens. Chron. ann. 456. Sidon. Apollin. lib. epist. 27. qui de elogiis, formâ & habitu Theodorici fusè disseruit.

Ibi: Et qui eidem in Regno successerunt.

Euricus prædefuncto subrogatur, qui Gothorum leges literis mandari præcepit; antea enim quicquid moribus receptum erat, ut lex observari placuit. Nec in Martiali munere cuiquam posthabitus, Lusitaniam subegit, Pompeiopolim, Cæsaraugustam & Tarraconem expugnavit: Carthaginensis, Toletanaque Provincia sub Romanorum iugo existentes ipsi se dedidere, quo illorum imperium, quod septingentis fere annis in Hispaniis obtinuerunt, prorsus intercidit. Quibus confectis, ad Gallias cum copiis profectus militari gloria pariter emicuit. Hispanias & Gallias ex hac tempestate ab Imperio penitus exemptas restatit post alios Saabed. Coron. Goth. cap. 8. Fertur diem obitus sui subditis prænuuntiasse, ac in extremis agens natum Alaricum sibi substituendum exorasse. Evis migravit anno 483. diademate potitus 17. B. Isidor. sup. Joan. Magn. lib. 15. cap. 16. Marian. Roder. Toletan. & alii nuper citati.

Alaricus ex genitoris vero à Proceribus exaltatus ad thronum, Theudicodam Theodorici Italiæ Regis filiam uxorem assumpsit: Theodosianum Codicem compilari curavit operâ Aviani Cancellarii, quem promulgari iussit tertia Februarii die, anno 506. Edidit constitutiones seu leges, ex quibus & aliis, quas successores Reges condidit, constat liber, qui vulgò, Fuero Juzgo, nuncupatur. Sub Alarico Hispani summa tranquillitate gaudebant, non ita Galliæ; nam Clodoveus Francorum Rex bellum Gothis indixit, qui Alarico Duce cum hoste congressi, haud procul à Pictavia succubuerunt, ipseque Rex à Clodoveo hasta ex equo dejectus, gladio Franci militis periit anno 506. Principatus 23. Card. Baron. ann. 484. & lib. 506. ubi Spondan. Joan. Magn. lib. 16. cap. 1. Marian. sup. cap. 6. Roderic. Tolet. lib. 2. cap. 11. & alii ubi sup.

Parentem subsequitur Gesaleycus, quem etsi ex concubinario complexu quasitum, Amalarico fratri legitime procreare suffragia præposue-

re ob teneram hujus ætatem. Hoc ut agnovit Theodoricus avus maternus (ut præmissimus) posthabiti Principis, militem delegit in Gothos, ut nepoti usurpata successio redderetur: quod cum ad aures Gesaleyci fama detulisset, terrore suadente Barcinonem se contulit, inde in Africam transfretavit suppeditas à Trasimundo Uandalorum Rege impetraturus, à quo benignè exceptus, ac regali affectus munificentia est, exhibita ingenti pecuniarum summa, quâ in Galliis auxiliares copias conduceret, quibus paratis, per Pyrenæos Hispaniam ingreditur, ac duodecim milliaribus à Barcinone habito cum Gothis prælio succubuit, unde in Galliam sese recepit, ubi aegritudine correptus decessit anno 510. Sedit quadriennio. B. Isidor. Chron. Roder. Tolet. lib. 2. cap. 11. Marian. lib. 5. cap. 7. Saabed. Coron. Goth. cap. 10. Garibay Hist. Hisp. lib. 8. cap. 13. Roder. Sanc. Hist. Hisp. part. 2. cap. 11. Joan. Vafæus Chron. ann. 509. cum seqq. Alfonf. à Carthag. in anacephalof. Reg. Hisp. cap. 18. Illud oportet observare, quod omnes fere Historiographi laudati asserunt Gesaleycum progenitum ab Eurico, non ab Alarico, ut opinatur Mariana.

15 In hac Regum serie post Gesaleycum quidam præfatum Theodoricum Alarici focerum recensent, opinati eundem Hispanias adivisse, Toletique uxorem duxisse præclaram ex pristinis Hispaniis. Verùm alii refragantur insipientes eum Theodorici adventum, qui nunquam nomine proprio imperavit, sed Amalarici nepotis velut tutor, regni administrationem suscepit, quam Theodori exercendam delegavit. Consulantur Marian. lib. 5. cap. 7. Garib. lib. 8. cap. 14. Roder. Tolet. lib. 2. cap. 11. B. Isidorus Chron. Goth. Roder. Sanc. part. 2. cap. 12. & alii, quorum nuper fit mentio. Quicquid de regno Theodorici sit, illud constat, ab obitu Gesaleyci quindecim annos præterisse, cum Amalaricus habenas regiminis apprehendit, unde fit ut totidem Theodoricus, sive proprio, sive nepotis nomine Hispanis dixerit jura, ex Marianæ supputatione.

16 Amalaricus jam ætate idoneus regii muneris pondus assumpsit, qui cum Childeberto, ac germanis Galliarum Regibus affinitatem, contraxit, inito cum Clotilde eorum sorore conjugio. Verùm ille ut Arriana contaminatus, labem, consortem morum splendore, veræque Fidei cultu conspicuam convitiis afficiebat assiduis, verberibus cruciabat, & plagis ad sanguinis usque extractionem, quæ constans Regina diu cum pertulisset, tandem sevitia cogente, per literas fratribus renunciavit, qui perato exercitu in Amalaricum progressi, ipsum fugæ se committere compulerunt: cumque nave delatus abiret, thesauri quem Barcinone reposuerat, recordatus, ut illum portaret rediit, sed à milite percussus interiit anno 531. Sedit quinquennium, à quo per se clavum regiminis exercuit. B. Isidor. Baron. ann. 531. & ibi Spondan. Marian. lib. 5. cap. 7. Saabed. cap. 10. Joan. Vafæ. Chron. anno. 530. Franc. Taraph. sup. anno 515. Garibay lib. 8. cap. 15. & alii ex præcitat.

17 Theudis qui Theodorici iussu Hispaniis præfuerat, ad sceptrum jure proprietatis revocatur: feminam Hispanam genere, ac fortunatum copia concederatam conjugem selegerat. Per Theudiselum Ducem eximium ex Francis victoriam insignem assequutus, Septam obsedit, quam expugnare non valuit. Post reditum ex Asti-

ca accidit, ut quidam se furiosum simulans, ense Regem perfoderit, & ex vulnere animam exhalaverit anno 548. regno potitus decem & septem supra menses quinque. De quibus sæpe recens Historiographi fusè.

Theudiselus accedit duodecimus Hispaniarum Rex Uvisgothus, qui illusa subditorum spe, nihil majestate dignum edidisse narratur; imò libidinis ardore bacchatus nullius pulchritudinis honestati pepercit: cumque Hispani noctu opiparè epularetur, luminibus extinctis, vulneribus inflicis occubuit anno 549. Regnavit decem & octo menses, dies terdecim. Marian. Roder. Toletan. Saabedra, Joan. Magn. & alii ubi sup.

Agila diademate decoratur, sed infauste minus obivit. Athanagildus Dux à Rege desciscens, ad criminis fomentum à Justiniano Imperatore impetravit auxilium, fide præstita dividendo inter eos Hispaniarum dominio: cuius expeditionis gratiã Liberius Romanæ militiæ Præfectus ex Gallia legiones conduxit, quibus fretus Athanagildus, ad Hispaniam prælio commisso, exercitum Agilæ prostravit, qui profugus Emeritam petiit, ubi à primariis sui comitatus interfectus periit ad annos 554. Sedit quinquennium supra trimestre. B. Isidor. sup. Marian. cap. 9. Roder. Tolet. cap. 13. Joan. Magn. cap. 6. Saabed. cap. 13. Garibay cap. 18. præter cæteros jam laudatos.

Athanagildus Gothis Rex constitutus, continuè militaribus vacavit expeditionibus, ut Romanos quos asciverat, extirparet. Licet autem se Arrii sectatorem ostentaret, ne hæretici, quibus dominabatur; deficerent, ex arcano veram Fidem ampledebatur. Mortem oppetiit anno 567. suo munere functus annis 15. supra semestre. Videantur nuperimè allegati, & Roderic. Sanc. Hist. Hisp. part. 2. cap. 17. Joan. Vafæus Chron. ann. 554. Taraph. de Reg. Hispan. anno 543. Alfonf. Carthag. in anacephalof. Reg. Hisp. cap. 24.

Post Athanagildi obitum successit quinquem mensium interregnum, Optimatibus de futuri Principis electione inter se dissidentibus, sed tandem Liuva communi suffragantium placito sceptrum adeptus, secundo Principatus anno cum Leovigildo fratre ditionem partitur, cui Hispaniis cum Regia potestate dimissis, in Galliam recessit Gothicam, ubi tranquillam vitam duxit ad annum 572. quo illam cum morte commutavit. Sedit quinquennio. B. Isidor. Roder. Tolet. lib. 2. cap. 14. Marian. lib. 5. cap. 11. Garibay lib. 8. cap. 20. Saabed. cap. 14. præter alios, quorum jam meminimus.

Soluta regali societate, Leovigildus absolutum Gothorum imperium in Hispaniis, & Galliis obtinuit, ac fauste utrobique Romanos, ac Francos profligavit: Corduba & aliis civitatibus expugnatis, Galleciam Suevis ablatam suæ ditioni adiecit. Ut autem regia dignitas absque electionis discrimine successione jure posteritati suæ deferretur, Hermenegildum & Richaredum, quos ex consorte Theodosia filia Severiani Carthaginensis Ducis procreaverat, Principatus socios designavit, singulas provincias cuique concedens. Ipse pacis, ac belli munus sedulus incumbens, Gothorum monarchiam potentia, & majestate pariter insignivit. Sedem Tolleti collocavit, sceptri, diadematis, ac trabæ usum instituit. Verùm cuncta præclare gesta Arrianis erroribus, ac Catholicæ Fidei odio denigravit.

- Fertur tamen, hæresi abjurata, Ecclesiæ Romanæ conciliatum, censum mortalitati exsolvisse Toleti anno 586. regni decimo octavo. Videantur jam sæpe laudati.
- 23 Hermenegildus paterna largitate ad societatem Imperii accersitus anno 577. biennio præterito, Ingundem filiam Sigeberti Regis Lotharingæ conjugem duxit, maximè Catholicæ addictam Religioni, cuius precibus flexus, ac salutiferis B. Leandri Hispalensis Præsulis instructus documentis, Arrii dogmata quibus ab infantia fuerat imbutus, abiecit. Hoc in causâ fuit, ut Leovigildus in charissimum natum gereret, quæ tam tyrannidem usque ad internecionem, quem cruentis carnificis manibus enecandum tradere non exhorruit. Triumphavit ille Hispali augustiori coronâ redimitus ad annos 586. nono sui Principatus, die decimaquarta Aprilis, de quo ultra Historicos memoratos B. Greg. Magn. lib. 16. cap. 9. Baron. ann. 583. & 584. ubi Spondan.
 - 24 Richaredus, extincta per utriusque confortis obitum dominandi societate, regni dominum in solidum obtinuit, quem præter eximii Principis facinora, illud posteritati magis commendat, quod decimo mense à patris interitu sic Arrii hæresi, quæ ab incunabilis fallebatur, exosus apparuit; ut illam penitus extirpaverit, ex quo vera Fides stabilita ad nos usque in Hispaniis ilibata persistit. Rex Badam priorem duxit uxorem, ex qua Liuvam suscepit successorem posteritatem Clodovindam, sororem Chideberti Regis Lotharingæ, ex qua Suinthila ac Geyla procreati. Richaredus ad instar Cæsarum Flavii prænomen primus assumpsit, quod subsequentes Principes retinuerunt. Decessit anno 601. Sedit solus 15. mense uno: diebus 10. B. Isidor. Chron. Gothor. Marian. lib. 5. cap. 14. & lib. 6. cap. 1. Saabed. Coron. Corb. cap. 15. Joan. Magn. Gothor. Histor. lib. 16. cap. 10. Baron. Annal. ann. 585. & ibi Spondan. in Epit. Roder. Tolet. de reb. Hispan. lib. 2. cap. 15. Roder. Sanc. Hist. Hisp. part. 2. cap. 20. Joan. Vasæus Chron. Hispan. ab anno 585. Luc. Marin. de reb. Hisp. lib. 6. Garibay lib. 8. cap. 23.
 - 25 Liuva Secundus patri subrogatus, aspectus decoro, ac indolis suavitate suis acceptissimus, proditorio Vviterici gladio occubuit anno 603. ætatis 20. regni secundo, de quo jam laudati.
 - 26 Vvitericus ex immani facinore solii commodum reportavit, bello præclarus, sed inausus in expeditionibus adversum Romanos, quantum de illis insignem victoriam assequutus fuerit. Inter epulandum à Gothis percussus perit ad annos 610. Septennium gubernii tenuit clavum. Consulas eosdem Historiographos.
 - 27 Gundemarus meritorum cumulo nixus thronum ascendit, hostes prospero Marte subegit. Obiit Toleti, nulla prole ex consorte Hilduana susceptâ, anno 612. dignitate fructus menses 22. dies 13. quod prosequuntur nuper recensiti num. 24.
- Ibi: *Donec Sisebutus Rex.*
- 28 Sucedat in hac regali serie Sisebutus vigesimus secundus, qui animi egregiis dotibus flovisse prædicatur: Romanos in Hispania penè delevit: Judæos, hortante Heraclio Imperatore, à sua ditione exulare decrevit, quos etiam minis ac suppliciis sacro mundari lavacro coëgit: de quo duplex habetur constitutio in volumine

vulgò *Fuero Juzgo*, vocitato. Migravit è vitâ Toleti ad annos 621. postquam Principatum gesserat 8. supra sex menses, & sex decim dies. Baron, ann. 619. ubi Spondan. Mich. Rit. de Reg. Hisp. lib. 1. Marian. lib. 6. cap. 3. & alii n. 24. recensiti.

Richaredus II. patris loco subrogatus juvenis, lapsa trimestri præventus naturali letho solum alii dereliquit, quem historici haud pauci prætermittere solent ob regni ipsius brevitetem, cuius tamen meminere Joan. Magn. cap. 17. Marian. d. cap. 3. in fin. Saabed. cap. 19. Roder. Tolet. lib. 2. cap. 17. ubi quod septem mensibus sedit. Castill. lib. 2. dist. 9. Garibay lib. 8. cap. 29. Mich. Rit. d. lib. 1.

Ibi: *Divus tamen Isidorus.*

Flavius Suinthila Richaredi Primi filius ad thronum tandem ascendit magis virtutum præstantia, quam sanguinis splendore. Hic Romanos ab Hispaniis, quibus supra septingentos annos dominabantur, prorsus exterminavit. Anno Principatus quinto Rechimirum ex consorte Theodora susceptum in focium evexit. Sed inimitatis moribus, suprema abusus potestate, invisum se populo reddidit. Unde Sisenandus vir facultaribus, ac autoritate pollens Gothorum copiis, & auxiliariis Francorum accersitis, Suinthilam, natumque Socium à folio dejecit anno 631. quod ille decennio tenuerat. Baron. ubi nuper, Marian. cap. 4. Luc. Tudenf. Chron. mund. era 649. Castill. & cæteri jam laudati num. 24.

Rechimirus in Regibus Hispaniæ recensetur, qui cum parente, ut præmissum est, quinquennio, ab anno scilicet 626. Imperii fuit potius, ac simul expulsus: Videantur Historici, de quibus sup. num. 24.

Flavius Sisenandus Suinthilæ successus, quartum Concilium Toleti studuit congregari, quo præter alias excommunicationis sententias teneri Suinthilam cum uxore, liberis ac fratre ob patratam scelera decretum: in quo etiam dicitur promulgatus codex, qui vulgò appellatur *Fuero Juzgo*. Obiit Rex in eadem civitate ad annos 636. quadriennium, quatuordecim demptis diebus, dominatus. Marian. cap. 5. Alfont. Vill. in comment. ad *Fuero Juzgo*, Saabed. cap. 19. & alii num. 24.

Flavius Chintila suffragiis Procerum subrogatus est anno 636. Nihil sub ejus Principatu memorandum habetur, nisi quod sub id tempus quintum, ac sextum Toletanum Concilium Antistites celebrant. Decessit anno 639. cum præfuisset Gothis annos 3. menses 8. dies 9. Joan. Magn. lib. 16. c. 18. Saabed. c. 22. Roderic Toletan. lib. 2. c. 19. Castill. sup. & reliqui num. 24.

Flavius Tulgas illico ad fastigium Majestatis ascendit, qui brevi annorum cursu ingentem virtutum cumulum coacervavit: at celeriter tantum Principem languor intempestivus de medio sulculit Toleti anno 641. Regimine functus traditur biennio supra menses quatuor, Marian. sup. cap. 8. Luc. Tudenf. era 680. & cæteri num. 24.

Flavius Chindavintus militiae Præfectus, armis quibus præerat vacans, solium violenter nanciscitur ad annos 641. verum tam plausibili moderamine munus usurpatum exercuit, ut tyrannidis notam penitus abolerit. Ex consortio Recibergæ Recesinthum procreavit, quem anno 648. Principatus participem constituit sceptro functus annos

annos sex, menses octo, dies viginti. Superavit triennium supra quadrimestre ac undecim dies, sed hoc tempus computatur in regno successoris; ipse enim præ senecta ineptus illico pondus publicæ administrationis nato socio cessit in solidum. Decessit Toleti anno 652. an naturaliter, vel virulenta infectione, quæstionis est. B. Hildeson. in Chron. Mich. Rit. de Reg. Hisp. lib. 2. Joan. Vasæus in Chron. Hisp. anno 642. Garibay lib. 8. cap. 34. ac reliqui sup. n. 24. relati.

- 36 Flavius Recesinthus, qui ante & post patris interitum sese eximium exhibuit Principem, prædecessorum leges, propriis pluribus editis, reformavit, quæ volumine del *Fuero Juzgo* continentur. Vitam cum letho commutavit non procul à Vallisoleto, in vico Uvamba dicto, ad annos 672. Radiis majestatis splenduit à quo primum per societatem Imperium percepit annis 23. mensibus sex, dies undecim. Marian. lib. 6. cap. 8. Joan. Magn. Goth. hist. lib. 16. cap. 21. Roder. Tolet. de reb. Hisp. lib. 2. cap. 22. Luc. Tudenf. era 686. Joan. Vasæus anno 672. Saabed. Coron. Goth. cap. 25. Garib. in comment. Histor. Hisp. lib. 8. cap. 36. Castill. de Reg. Gothor. lib. 2. dist. 9. Roder. Sanc. Histor. Hisp. part. 2. cap. 31. Alfont. à Carthag. in anacephal. Reg. Hisp. cap. 38. Franc. Taph. de Reg. Hisp. anno 656. Luc. Marian. de reb. Hisp. lib. 6. cap. de Goth. advent.
- 37 Uvamba ex inclita Gothorum stirpe (quicquid vulgò contra feratur) integritate morum pariter ac naturæ decoramentis præditus, ad pondus Regii muneris supportandum invitatur, quod ille renuens obire constringitur. Accidit cum Toleti coronationis solemnia (sicut moris erat) peragerentur, ut ex Regis capite vapor instar columnæ sursum exhalatus appareret, ape super ipsum existenti. Nec sua spes suffragatores decepit, quoniam Uvamba ob præclara facinora cum primis perfectus Princeps ab Historicis prædicatur. Toletum operibus publicis illustravit. At Ervigius Recesinti Regis cognatus, æmulatione, ac dominandi cupiditate tentus, Uvambæ lethiferum potum studuit ministrari, quo hausto, extempore fatales passus angores animam exhalasse putabatur, cum jam moribundus subscrisisset instrumento, quo Ervigio renunciasset regnum proferebatur: utque Regi, si forte sensibus restitueretur, nullus ad solium pateret regressus, præcepit Ervigius, ut festinè coma abscederet, & barba atque capilli instar Secerdotis raderentur Uvambæ, qui & monachali veste indutus est; etenim Concilio Toletano sexto ad annos 637. sub Rege Chintila ita cavebatur: *Rege vero defuncto, nullus tyrannica presumptione regnum assumat, nullus sub religionis habitu detonsus, aut turpiter decalvatus, &c.* Sequenti die Uvamba in mentem usumque rationis reverterus, majestatis culmen cum cœnobii secesu ultrò commutavit ad annos 680. regni potitus annos 8. supra mensem unum ac quatuordecim dies. Post spolum superstes spirituali disciplina vacavit septennium & trimestre. Baron. Annal. anno 637. ubi Spondan. in Epit. ac cæteri omnes nuper laudati.
- 38 Uvambæ Flavius Ervigius substituitur nepos ex filia Chindavintsi, quæ nupsit Græco Comiti Ardesbastro. Rex plausibilis suscepti gubernaculi moderator apparuit, præsertim Catholicæ Religionis studiosus emicuit. Ex Luibigotona conjuge Cixilonam suscepit, quam in uxorem tradidit Egicæ præclaro viro ex Uvambæ progenic, eumque pridè quam descederet Imperii

consortem designavit. Præterea nonnullas antecessoris constitutiones, quæ tempestati illi acerbæ videbantur, abrogavit. Obiit anno 683. Præfuerat supremo mœnari septennium supra dies vigintiquinque. Baron. anno 687. cum Spondan. & aliis cumulatim sup. n. 36.

Flavius Egica immediatè adiecit, qui cum tanta munificentiâ & dilectione devinctus odium, quod ex dejectione Uvambæ in Ervigium imberat, comprime non valuisse, Cixilonam repudio rejecit, quantum illi filium Uvitzam edidisset. Magnates itidem, qui Ervigio ad sceptrum usurpandum fuerant adstipulati coercuit. Alias tamen inter selectos Principes non immeritò recensetur. Sub eo ter Synodus Toleti congregata constat, novissima ad annos 694. scilicet quæ decima septima Toletanarum catalogum claudit. Rex triennio ante obitum Uvitzæ societatis titulo majestatis nitorem communicavit, cui Galliciam, ut regeret, assignavit. Viam universæ carnis adivit ad annos 701. terdecim suò munere usus, Mar. Sicul. de reb. Hisp. lib. 6. Marian. lib. 6. cap. 18. & alii quorum mentio fit sup. n. 36.

Uvitzæ genitoris locum introivit: hic sui Principatus primordiis optimi moderatoris specimen præbuit, deinde verò, moribus dignitate perverfis, in profundum iniquitatis prolapus pluram in Religionem, Ecclesiasticam disciplinam; ac bonos mores effrenatè patravit, quibus & aliis immanitatis sceleribus execrabilis habebatur. Inter cætera Gothofredum Cordubæ Ducem eorum privatione multavit. Unde enarrant aliqui, Rodericum illius filium, qui se fugæ commiserat, auxiliis undique comparatis, nec Uvitzæ savitiam in parentem admissam vindicasset. Alii asseverant & opinantur, Regem naturæ exigenti debitum mortalitatis pendisse Toleti ad annos 711. regni decimum; duobus filiis ex eo superstitibus, Eba & Sisebuto. Consulantur suo loco congesti sup. n. 36.

Ibi: *Post hæc Gothorum Principes.*

Trigesimus quintus, & ultimus Gothorum Rex in Hispaniis numeratur D. Rodericus, Ducis Gothofredi filius, & Chindavintsi Regis nepos, qui suffragiis delectus prævaluit adversus Uvitzæ sobolem, cui ex Optimatibus nonnulli patrocinari ad successionem conabantur. Fuit equidem ille Heros, quem natura animi & corporis dotibus singulariter insignivit: ac elatus ad thronum in absolute potestatis abusum incidit. Uvitzæ liberos ita vexavit, ut ad Mauritaniam Tingitanam, quæ Gothis tunc temporis subjacebat, confugerent. Ad hæc Toleti libidinis incendio superatus filiam Comitissæ Juliane, vi illata, flore virginatis exiit. Parens vindictæ avidus Sarracenos Hispaniarum invitavit ad prædam, quas miranda debellarunt alacritate, quantum Rex viribus totius ditionis in unum congestis ad centum milia hominum, incursum Barbarorum occurrens cum multitudine innumera manus viriliter conferuit haud procul à Mundana Cæsariana, 11. Novembris die, anno 714. Tandem Christianis profligatis succubuit, & periisse putatur limphis submersus, quoniam ad ripam fluvii Limæ statim post prælium equum, arma, atque insignia regia fuisse reperta constat. Deinceps verò jam verè bis centum exactis annis, in quodam templo Visonii in Lusitania, visus est lapis